

Glenn Cooper

Boek der zielen

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

PROLOOG

Toby Parfitt had ruim dertig jaar ervaring als antiquaar en de enige keren dat hij nog een vleugje pure opwinding voelde, waren de momenten waarop hij behoedzaam zijn handen in een krat boeken kon stoppen dat rechtstreeks van het laadplatform kwam.

De ontvangst- en inventarisatiekamer van het veilinghuis Pierce & Whyte bevond zich in het souterrain, waar het verkeerslawaaï van de Londense Kensington High Street niet in doordrong. Toby voelde zich tevreden in zijn stille, comfortabele werkkamer met de gladde eiken tafels, de zwanenhalslampjes en gecapitonneerde krukken. Het enige geluid was het aangename geritsel van repen verpakkingspapier die hij er met handenvol tegelijk uit haalde en weggooidde, maar ineens klonk er een dissonant. Hij hoorde iemand astmatisch ademen, wat gepaard ging met gehijg en gefluit.

Toby keek op en staaarde in het door acne ontsierde gezicht van Peter Nieve, die hij schoorvoetend toeknikte bij wijze van begroeting. Het plezier van een mogelijke ontdekking zou helaas al bij voorbaat enigszins vergald zijn, want hij kon moeilijk tegen de knul zeggen dat hij moest oprotten.

‘Ik hoorde dat de lading uit Cantwell Hall binnen was,’ zei Nieve.

‘Ja, dat klopt. Ik heb net het eerste krat geopend.’

‘Ik neem aan dat ze er alle veertien zijn.’

‘Tel ze anders even na voor de zekerheid.’

‘Komt voor elkaar, Toby.’

De familiale wijze van aanspreken stak hem diep. Toby! Niet meneer Parfitt. Niet eens Alistair. Maar Toby, zoals zijn vrienden hem noemden.

De tijden waren zeker veranderd – en niet ten goede –, maar hij kon niet de kracht opbrengen om het tij te keren.

Als een junior collega-antiquaar vond dat hij het hoofd van de afdeling Antiquarische Boeken Toby kon noemen, dan zou hij dat stoïcijns verdragen.

Het was moeilijk om geschikt personeel te vinden en Peter Nieve, die met genoegen was afgestudeerd in kunstgeschiedenis aan de universiteit van Manchester, was het beste wat je tegenwoordig voor 20.000 pond kon krijgen. De jongeman kwam in elk geval elke dag in een schoon overhemd en bijpassende das opdraven, hoewel zijn boorden eigenlijk te wijd waren voor zijn magere nek, waardoor het leek alsof zijn hoofd met een klinknagel op zijn lijf was bevestigd.

Toby knarsetandde toen hij Nieve hardop tot veertien hoorde tellen.

‘Ze zijn er allemaal.’

‘Gelukkig maar.’

‘Martin zei dat je wel blij zou zijn met dit vrachtje.’

Toby legde tegenwoordig nauwelijks nog huisbezoekjes af. Dat liet hij over aan Martin Stein, zijn rechterhand. Eerlijk gezegd had hij een bloedhekel aan het platteland en hij was er dan ook met geen stok naartoe te krijgen. Af en toe bleek een cliënt over echte juweeltjes te beschikken en dan probeerde Pierce & Whyte de kostbare schatten onder de neus van Christie’s of Sotheby’s weg te kapen. ‘Geloof me,’ had hij de algemeen directeur verzekerd, ‘als ik iets hoor over een Second Folio of een goede Brontë of Walter Raleigh die zich ergens in de binnenlanden zou bevinden, dan schiet ik er als een pijl uit de boog op af, zelfs al moet ik ervoor naar Shropshire.’ Uit wat hij begrepen had, beschikte Cantwell over een juwelenkistje met wat aardige glimmers, en Stein had hem inderdaad gezegd dat hij zou genieten van de diversiteit aan halfedelstenen.

Lord Cantwell was een schoolvoorbeeld van hun type clientèle: een bejaard anachronisme dat worstelde om zijn vervallen landhuis te behouden door van tijd tot tijd een paar meubels, schilderijen, boeken of wat zilverwerk te verkopen om de belastinginspecteur buiten de deur te houden en het pand voor totale ineenstorting te behoeden. De oude heer stuurde zijn beste spullen naar een van de grotere veilinghuizen, maar omdat Pierce & Whyte een uitstekende reputatie genoot op het gebied van boeken, kaarten en handgeschreven teksten, had het er dik in gezeten dat het veilinghuis dat gedeelte van Cantwells spullen toebedeeld zou krijgen.

Toby stak zijn hand in de binnenzak van zijn op maat gemaakte Chester Barrie-pak en haalde er zijn dunne witkatoenen handschoenen uit. Tientallen jaren geleden had zijn toenmalige chef hem naar zijn eigen kleermaker aan Savile Row gedirigeerd en sinds die tijd stak hij zichzelf altijd in de beste stoffen die hij zich kon veroorloven. Kleding was belangrijk, net als een verzorgd uiterlijk. In zijn borstelige snor zat geen haartje verkeerd en elke dinsdagmiddag tijdens de lunchpauze bracht hij een bezoekje aan zijn kapper,

die zijn grijzende haar eindeloos netjes hield. Hij trok zijn handschoenen aan als een chirurg en boog zich over het eerste krat. ‘Zo. Eens even kijken wat we hier hebben.’ Aan de bovenste rij boekruggen was te zien dat ze bij elkaar hoorden. Hij haalde het eerste boek uit het krat. ‘Aha! Alle zes delen van Freeman’s *History of the Norman Conquest of England*. 1877 tot 1879, als ik me niet vergis. Hij sloeg het linnen omslag open en bestudeerde het titelblad. ‘Prachtig! Een eerste druk. Is dit een complete set?’

‘Allemaal eerste drukken, Toby.’

‘Mooi zo. Dat levert zo’n zes- tot achthonderd op. Het gebeurt vaak dat er een of meer vreemde eenden in de bijt bij zitten, zie je.’

Hij legde alle zes de boeken voorzichtig op de tafel en bestudeerde zorgvuldig de staat waarin ze verkeerden voor hij zich weer over het krat boog. ‘Hier hebben we iets ouders.’ Het betrof een mooie, oude Latijnse bijbel, gedrukt in Antwerpen in 1653, en voorzien van een prachtig kalfsleren omslag en goudopdruk op de boekrug. ‘Een mooi exemplaar,’ klonk het vergenoegd. ‘Honderdvijftig tot tweehonderd, denk ik.’

Hij was minder enthousiast over het volgende stel boeken: een paar latere drukken van Ruskin en Fielding die in slechte conditie verkeerden, maar zijn enthousiasme laaide op bij de aanblik van Frasers *Journal of a Tour Through Part of the Snowy Range of the Himala Mountains, and to the Sources of the Rivers Jumna and Ganges*. Een eerste druk uit 1820, puntgaaf. ‘Ik heb er in geen jaren eentje gezien die in zo’n topconditie verkeerde! Prachtig! Die brengt met gemak drieduizend op. Daar kikker ik helemaal van op. Er zitten zeker geen incunabelen tussen?’

De verbaasde uitdrukking op het gezicht van Nieve maakte Toby duidelijk dat de jonge knul geen flauw idee had wat hij bedoelde. ‘Incunabelen? Wiegendrukken? In Europa gedrukte boeken? Van voor 1501? Weten we het weer?’

De geërgerde toon die doorklonk in Toby’s woorden stak Nieve en er verscheen een blos van schaamte op zijn gezicht. ‘O, ja, natuurlijk. Sorry. Nee, geen incunabelen. Er zat wel iets van rond die tijd tussen, maar dat was handgeschreven.’ Hij wees behulpzaam in het krat. ‘Die bedoel ik. Zijn kleindochter wilde dat boek eigenlijk houden.’

‘Wiens kleindochter?’

‘Van lord Cantwell. Die had een figuurtje, om je lippen bij af te likken zo mooi.’

‘Het is hier niet de gewoonte om opmerkingen over het figuur van onze cliënten te maken,’ hield Toby hem streng voor, die naar de brede rug van het betreffende boek reikte.

Het was opvallend zwaar en hij had twee handen nodig om het veilig uit het krat te halen en op tafel te leggen.

Zelfs voor hij het boekwerk opensloeg, begon zijn hart te bonken en werd zijn mond droog. Iets aan het grote, dikke boek deed zijn instinct ontwaken. Het was voorzien van een glad kalfsleren omslag dat de kleur van romige melkchocolade had. Er steeg een rijpe, belegen geur uit op, die deed denken aan eeuwenoude schimmel en vocht. De afmetingen ervan waren opmerkelijk: zo'n vijfenveertig centimeter lang, dertig centimeter breed en ruim twaalf centimeter dik. En het bevatte zeker een paar duizend bladzijden. Om het gewicht van het boek in te schatten, stelde Toby zich voor dat hij een zak suiker van twee kilo optilde, maar dit boek voelde veel zwaarder aan. Er stond niets op het omslag; alleen op de boekrug had iemand een met de hand gesneden stempel diep in het leer gedrukt: 1527.

Hij zag tot zijn verbazing dat zijn rechterhand trilde toen hij naar het boek reikte om het open te slaan. Het leer van de boekrug was soepel door het vele gebruik. Geen gekraak. Er was een onopgesmukt, roomkleurig schutblad aan het leren omslag geplakt. Er was geen titelpagina. De eerste bladzijde van het boek, die de kleur van boter had en een beetje ongelijkmatig aanvoelde, bevatte geen uitzetting, maar startte meteen met een priegelig handschrift dat uit dicht opeengeschreven letters bestond. Ganzenvaar en zwarte inkt. Rijen en kolommen. Zeker honderd namen en data. Hij knipperde even vanwege de grote hoeveelheid visuele informatie voor hij het blad omsloeg. En nog een. En nog een. Hij sloeg een bladzijde in het midden op. Controleerde een paar bladzijden aan het einde. Toen de laatste bladzijde. Hij probeerde in gedachten een snelle berekening te maken, maar omdat er geen paginanummers waren aangebracht, kon hij alleen een schatting maken – er stonden ruim honderdduizend namen in het boek.

‘Verbazingwekkend,’ mompelde hij.

‘Martin wist niet goed wat hij ervan moest denken. Hij dacht dat het een of ander gemeenteregister was. Hij zei dat jij misschien wel een idee had wat het zou kunnen zijn.’

‘Ik heb er wel meer dan een, maar helaas kom ik daar niet verder mee. Kijk eens naar die bladzijden.’ Hij hield een vel tussen duim en wijsvinger omhoog. ‘Dit is geen papier. Het is perkament van uitstekende kwaliteit. Ik weet het niet zeker, maar volgens mij is het kalfsperkament, de crème de la crème. De huid van een ongeboren kalf, in water geweekt, dan in kalkwater, vervolgens geschraapt en opgespannen. Dat wordt gebruikt voor de schitterendste verlichte manuscripten, niet voor zoiets banaals als een gemeenteregister.’

Hij bladerde door het boek, maakte af en toe een opmerking en wees zo nu en dan met zijn in wit katoen gehulde wijsvinger naar een bepaalde plek. ‘Het is een geboorte- en overlijdenskroniek. Kijk eens hier: “Nicholas Amcotts 13 1 1527 Natus.” Kennelijk wordt hier vermeld dat ene Nicholas Amcotts op 13 januari 1527 werd geboren. Dat is duidelijk. Maar kijk eens naar de regel eronder. Zelfde datum: “Mors”, overleden, maar dat zijn Chinese karakters. En de regel daaronder: nog een overlijden, Katherlin Banwartz, duidelijk een Duitse naam, en kijk eens naar deze hier. Als ik me niet vergis, is dat Arabisch.’

Binnen een mum van tijd had hij Griekse, Portugese, Italiaanse, Franse, Spaanse en Engelse namen gevonden en een aantal woorden in het cyrillische schrift, in het Hebreeuws, Swahili, Grieks en Chinees. Er waren enkele talen die hij niet kon thuisbrengen. Hij mompelde iets over Afrikaanse dialecten.

Hij drukte peinzend zijn gehandschoende vingertoppen tegen elkaar. ‘Wat voor stad heeft zo’n diverse populatie, laat staan zo’n grote populatie in 1527? En hoe zit het met die perkamentvellen? En deze nogal primitieve boekband? Die wekken de indruk dat we hier te maken hebben met iets van ver voor de zestiende eeuw. Voor mijn gevoel komt het uit de middeleeuwen.’

‘Maar er staat 1527 op.’

‘Dat klopt, ja. Dat had ik ook gezien. Hoe dan ook, die indruk heb ik ervan, en ik schuif mijn intuïtie niet zomaar terzijde; en dat zou jij ook niet moeten doen. Ik denk dat we het oordeel van een paar academische collega’s moeten vragen.’

‘Wat zou het waard zijn?’

‘Geen idee. Wat het ook mag zijn, het is een bijzonder boekwerk, een curiositeit, een uniek stuk. En verzamelaars zijn dol op unieke stukken. Laten we ons op dit moment niet druk maken om de waarde ervan. Ik denk dat we er wel bij zullen varen.’ Hij droeg het boek voorzichtig naar het uiteinde van de tafel en legde het iets apart van de andere, alsof het een ereplekje kreeg. ‘Laten we de rest van de Cantwell-collectie maar eens bekijken, oké? Dan kun je die in de computer invoeren; daar ben je wel even mee bezig. En als je daarmee klaar bent, wil ik dat je elk boek bladzijde voor bladzijde doorbladert om te controleren of er misschien brieven, handtekeningen, postzegels enzovoort tussen zitten. Onze cliënten krijgen niets voor niets, nietwaar?’

’s Avonds, toen Nieve allang naar huis was, ging Toby terug naar het souterrain. Hij liep snel langs de Cantwell-collectie, die op drie lange tafels lag uitgesteld. Op dat moment wekten de boeken net zo weinig interesse in hem

op als een lading oude *Hello!*-tijdschriften zou hebben gedaan. Hij liep rechtstreeks naar het boek dat de hele dag in zijn gedachten was geweest en legde zijn ongehandschoende handen langzaam op het soepele leer. Later zou hij volhouden dat hij zich op dat moment emotioneel verbonden voelde met het levenloze object, een gevoel dat totaal niet paste bij een man die geen enkele neiging had tot dergelijke zweverige onzin.

‘Wat ben je?’ vroeg hij hardop. Hij had eerst gecontroleerd of er niemand in de buurt was, aangezien hij het idee had dat tegen boeken praten bij Pierce & Whyte niet bevorderlijk was voor je carrière. ‘Waarom vertel je me je geheimen niet?’

Will Piper had nooit veel opgehad met huilende baby's, en zeker niet met die van hemzelf. Er stond hem vaag iets bij van huilende baby nummer één, zo'n kwarteeuw geleden. Destijds was hij een jonge hulpsheriff in Florida geweest die met de nachtdiensten was opgescheept. Tegen de tijd dat hij 's ochtends thuiskwam, was zijn dochttertje allang wakker en uit bed, en vertoonde ze haar blijebabykunstjes. Wanneer zijn vrouw en hij een keer een nacht samen doorbrachten en Laura begon te huilen, beklagde hij zich, en was hij alweer in slaap gedommeld voor Melanie de fles uit de flessenwarmer had gehaald. Luiers verschonen was niets voor hem. Eten geven was niets voor hem. Een huilende baby was niets voor hem. En nog voor Laura's tweede verjaardag was hij voorgoed vertrokken.

Maar dat was twee huwelijken en een leven geleden. Hij was nu heel anders, althans, dat hield hij zichzelf voor. Hij had zich laten omvormen tot een eenentwintigste-eeuwse New Yorkse vader met alles erop en eraan.

Als hij in het verleden zonder problemen op een plaats delict kon rondlopen en aan een rottend lijk kon zitten, kon hij ook wel een luier verschonen. Als hij de snikkende moeder van een slachtoffer kon ondervragen, kon hij ook wel een huilende baby aan.

Dat wilde niet zeggen dat hij het leuk vond.

Er was een opeenvolging van nieuwe fases in zijn leven geweest en hij bevond zich nu een maand in de nieuwste, een combinatie van rentenieren en onverdund vaderschap. Er zaten slechts zestien maanden tussen de dag dat de FBI hem abrupt met pensioen had gestuurd en de dag dat Nancy weer aan het werk was gegaan na haar zwangerschapsverlof. Dat betekende dat hij regelmatig alleen achterbleef met zijn zoon, Phillip Weston Piper, aangezien ze zich met hun budget slechts dertig uur per week een babysitter konden veroorloven. Dus een paar uur per dag moest hij het in zijn eentje zien te rooien.

En die verandering van levensstijl kon je met recht heftig noemen. Het grootste deel van zijn twintigjarige loopbaan bij de FBI was hij een eerste klas profielschetser geweest, een van de succesvolste jagers op seriemoordenaars van zijn tijd. Als hij tijdens zijn carrière niet een paar kleine smetjes op zijn blazoen had opgelopen, zoals hij het zelf mild uitdrukte, zou hij misschien onder trompetgeschal zijn vertrokken met een leuke schnabbel op zak als consultant voor strafrechtzaken.

Maar zijn zwak voor drank en vrouwen en zijn halsstarrige gebrek aan ambitie hadden zijn carrière de das omgedaan en het lot had hem op het pad gebracht van de beruchte Doemsdag-zaak. Het grote publiek dacht dat de zaak nog steeds niet opgelost was, maar hij wist beter. Hij was verantwoordelijk geweest voor de doorbraak, maar de zaak was hem flink opgebroken. Hij werd met vervroegd pensioen gestuurd, had stapels papieren moeten ondertekenen waarin de kwestie in de doofpot werd gestopt en had allerlei geheimhoudingsverklaringen moeten ondertekenen. Hij had het er levend vanaf gebracht, maar het had niet veel gescheeld.

Aan de andere kant had datzelfde lot hem ook op het pad van Nancy gebracht, zijn jonge Doemsdag-partner. En zij had hem zijn eerste zoon gegeven, die nu zes maanden oud was en instinctief aanvoelde dat Nancy de deur van het appartement achter zich sloot, en prompt besloot zijn longen te trainen.

Godzijdank wist Will de krijsende Phillip Weston Piper stil te krijgen door hem te wiegen, maar toen hij hem teruglegde in zijn wiegje, zette hij het weer op een krijsen. Will hoopte tegen beter weten in dat zijn zoon zo uitgeput van het huilen zou raken dat hij vanzelf in slaap viel en sloop zachtjes de slaapkamer uit. Hij zette de televisie in de woonkamer aan, zocht een nieuwszender op, en zette het geluid zo hard tot het een geheel vormde met het schrille gekrijs van zijn nageslacht.

Hoewel hij aan chronisch slaapgebrek leed, was Wills hoofd tegenwoordig helder als gevolg van zijn zelfopgelegde scheiding van zijn maatje, Johnnie Walker. Hij bewaarde zijn laatste 1,75-literfles Johnnie Walker Black Label, die nog voor driekwart vol was, in het kastje onder de tv. Hij wilde niet zo'n ex-alcoholist worden die alle drank uit huis verwijderde. Soms bracht hij een bezoekje aan de fles, knipoogde ernaar, maakte er een praatje mee, en sparde er een rondje mee. Hij daagde de fles meer uit dan dat de fles hem uitdaagde. Hij ging niet bij de AA en had ook niet de behoefte om er met iemand 'over te praten'. Hij had niet eens alle drank afgezworen! Hij dronk regelmatig een paar biertjes of een groot glas wijn, en wanneer hij dat op een lege maag deed, raakte hij zelfs een tikje aangeschoten. Hij verbood zichzelf alleen de

verrukkelijke amberkleurige nectar met het rokerige aroma: zijn nemesis. Het interesseerde hem geen zier wat er in de handboeken stond over ver- slaafden en onthouding. Hij nam zelf zijn beslissingen en had zichzelf en zijn nieuwe bruid beloofd dat hij nooit meer stomdronken zou omvallen.

Will zat op de bank en zijn grote handen rustten op zijn blote bovenbenen. Hij droeg een korte sportbroek, een T-shirt en sneakers, en was klaar om een eindje te gaan joggen. Maar de babysitter was al weer te laat. Hij voelde zich opgesloten, claustrofobisch. Hij bracht veel te veel tijd door in zijn gevangenis met parketvloer. En ondanks alle goede bedoelingen, zou hij het niet lang meer volhouden. Hij deed zijn uiterste best om het juiste te doen en zich ten volle in te zetten voor hun relatie enzovoort, enzovoort, maar hij werd met de dag rustelozter. Hij had altijd al een hekel aan New York gehad, maar nu werd hij er strontmisselijk van.

De bel doorbrak zijn sombere overpeinzingen. Even later arriveerde de babysitter, die een tirade over het openbaar vervoer afstak in plaats van zich te verontschuldigen. Leonora Monica Nepomuceno, een nog geen één meter vijftig lange Filippijnse, dumpte haar boodschappentas op het aanrecht in het kleine keukentje en liep meteen door naar de slaapkamer, tilde de huilende baby op en drukte zijn gespannen lijfje tegen haar aan. 'Ay, ay,' kirde ze tegen het knulletje, 'je tante Leonora is er al, dus hou maar op met huilen.'

'Ik ga een eindje joggen,' kondigde Will met een norske blik aan.

'Ga maar een flink eind, Will,' raadde ze hem aan.

Elke dag een eindje joggen maakte deel uit van Wills dagelijkse routine nu hij met pensioen was; het hoorde bij de verandering van levensstijl. Hij was slanker en sterker dan hij in jaren was geweest en woog nog geen vijf kilo meer dan tijdens zijn glorie-dagen in het footballteam van Harvard. Hij was bijna vijftig, maar zag er jonger uit dankzij zijn whiskyloze dieet. Hij was groot, atletisch, had een wilskrachtige kaak, een jongensachtige kop met warrig blond haar en felblauwe ogen. Wanneer hij in zijn sportbroekje aan het joggen was, wierpen vrouwen hem nog steeds goedkeurende blikken toe, zelfs jonge vrouwen. Nancy was daar nog steeds niet aan gewend.

Toen hij buiten op de stoep stond, besepte hij dat de nazomer voorbij was en dat het onaangenaam kil begon te worden. Terwijl hij rek- en strekoefeningen voor zijn kuit- en hielspiieren deed tegen de muur, overwoog hij even terug naar boven te gaan om iets warmes aan te trekken.

Toen zag hij de camper aan de overkant van East 23rd Street staan. De motor werd gestart en de uitlaat braakte dieseldampen uit.

Will had bijna twintig jaar lang anderen geobserveerd en gevolgd. Hij wist hoe je onopvallend te werk moest gaan. De man in de camper wist dat niet

of had er geen boodschap aan. Hij had de camper gisteravond al opgemerkt, toen die met een gangetje van nog geen tien kilometer per uur langs zijn appartementengebouw was gereden en het verkeer ophield, wat de bestuurder op nijdig getoeter van andere automobilisten was komen te staan. Je zag de camper niet gemakkelijk over het hoofd, want het was een super-de-luxe Beaver uit de hoogste prijsklasse, een ruim dertien meter lange koningsblauwe camper met twee uitschuifbare gedeelten, die van grijze en rode sierstrepen was voorzien. Wie gaat er in jesusnaam in een camper van een half miljoen op zoek naar een adres in Lower Manhattan, had hij toen gedacht. Stel dat je het adres vond, waar kon je dat gevaarte dan kwijt? Maar het was de kentekenplaat die een belletje bij hem had moeten laten rinkelen.

Nevada. Nevada!

Zo te zien had de man gisteravond inderdaad een geschikte parkeerplaats gevonden, iets ten oosten van Wills appartementengebouw aan de overkant van de straat. Een indrukwekkende prestatie. Wills hart begon op hardloop-snelheid te kloppen, hoewel hij nog steeds stilstond. Maanden geleden was hij opgehouden met over zijn schouder kijken.

Blijkbaar was dat een fout geweest. Een kentekenplaat uit Nevada. Het zal toch niet, dacht hij.

Toch droeg het niet hun handtekening. De Wachters zouden niet achter hem aan komen in zo'n opzichtige, slome strijdwagen. Als ze besloten hem van straat te plukken, zou hij hen niet zien aankomen. Wachters waren professionals, verdomme.

De camper stond met zijn neus naar het westen gericht. Will hoefde alleen naar het oosten te rennen in de richting van de rivier, een paar keer onverwacht een hoek om te slaan en dan zou de camper hem nooit inhalen. Maar dan zou hij ook niet te weten komen of de bestuurder in hem was geïnteresseerd, en hij hield er niet van zoiets niet te weten. Dus begon hij in westelijke richting te joggen. Op een sukkeldrafje. Om het de bestuurder gemakkelijk te maken.

De camper voegde zich in het verkeer en zette de achtervolging in. Will voerde het tempo wat op, niet alleen om te zien hoe de camper zou reageren, maar ook om het wat warmer te krijgen. Toen hij bij de kruising van 3rd Avenue kwam, jogde hij op de plaats voor het rode verkeerslicht. De camper bevond zich zo'n drie meter achter hem, achter een rij taxi's. Hij schermde zijn ogen af tegen de zon en draaide zich om. Hij zag twee mannen in de camper zitten. De bestuurder had een baard.

Zodra het licht op groen sprong, jogde hij de kruising over en baande hij zich een weg langs de paar voetgangers op de stoep. Een blik over zijn schou-

der leerde hem dat de camper in westelijke richting over 23rd Street volgde, maar dat wilde nog niets zeggen. Hij kwam bij de kruising met Lexington Avenue, sloeg links af en jogde in zuidelijke richting verder. En ja hoor, de camper nam dezelfde route.

Nu zijn we een stuk warmer, dacht Will, een stuk warmer.

Zijn doel was Gramercy Park, een lommerrijke rechthoekige enclave een paar straten verderop. De straten die het park omsloten, hadden allemaal eenrichtingsverkeer. Als die camper hem dan nog steeds volgde, kon het nog leuk worden.

Lexington Avenue eindigde bij de kruising met 21st Street, die langs het park liep. 21st Street was een eenrichtingsstraat die alleen in westelijke richting toegankelijk was. Will jogde naar het oosten, langs de buitenkant van het hekwerk rond het park. De camper had geen keus en moest de andere kant op.

Will begon met de klok mee rondjes om het park te rennen en elk rondje duurde hooguit een paar minuten. Hij zag dat de camperbestuurder moeite had met de scherpe bochten naar links en tijdens zo'n manoeuvre bijna geparkeerde auto's schampte.

Er was niets grappigs aan om gevolgd te worden, maar elke keer dat de camper Will tijdens zijn rondjes tegen de klok in passeerde, had hij toch lol. En elke keer dat ze elkaar tegenkwamen, kreeg Will een beter beeld van zijn achtervolgers. Ze joegen hem niet de stuipen op het lijf, toch wist je maar nooit. Deze piassen waren duidelijk geen Wachters. Maar er liepen nog andere probleemfiguren rond. Hij had een hoop moordenaars achter de tralies gezet. Moordenaars hadden familie.

En wraak was een familieaangelegenheid.

De bestuurder was een al wat oudere man met haar dat aan de lange kant was en een volle baard. Zijn vlezige gezicht en forse schouders duiden op een zwaargewicht. De man op de passagiersstoel was lang, mager, ook al wat ouder, en zijn wijdopen ogen wierpen Will schichtige, zijdelingse blikken toe. De bestuurder weigerde koppig oogcontact te maken, alsof hij er heilig van overtuigd was dat Will hem niet had opgemerkt.

Tijdens zijn derde rondje zag Will twee agenten die te voet surveilleerden over 20th Street. Gramercy Park lag in een chique wijk en was het enige privépark in Manhattan. De bewoners van de omringende gebouwen hadden hun eigen sleutel voor de gietijzeren sloten op de hekken en de politie was hier duidelijk aanwezig om mogelijke overvallers en griezels af te schrikken. Will liep op de twee af en bleef hijgend stilstaan. 'Ziet u die camper daar? Hij stopte net. En ik zag dat de bestuurder een klein meisje

lastigviel. Volgens mij probeerde hij haar zijn camper in te krijgen.’

De agenten vertrokken geen spier bij zijn verhaal. Zijn zuidelijke, zangerige accent deed flink afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Hij kreeg vaak dat soort ‘daar heb je weer zo’n toerist’-blikken in New York. ‘Weet u dat zeker?’ ‘Ik heb bij de FBI gezeten.’

Will keek een paar tellen toe. De agenten posteerden zich midden op straat en dwongen de camper met een handgebaar tot stilstand. Hij bleef niet toekijken. Hij was uiteraard nieuwsgierig, maar hij wilde naar de rivier om zijn gebruikelijke rondje te joggen. Daar kwam nog bij dat hij het gevoel had dat hij de oude knarren niet voor het laatst had gezien.

Voor alle zekerheid zou hij zodra hij thuis was zijn wapen tevoorschijn halen en het flink in de olie zetten.